Zie je zelf nu eens staan.

Werkelijk zoals je bent.
Los van je gedachte,
Vrij van wat je vreest.

Gewoon wie je bent.

Niets meer.
Niets minder.
Gewoon jij.

Er is niets mis met jou.
Niets vreemds.
Niets ongewoons.
Juist bijzonder.

Jij bent het wonder waar niemand ooit aan dacht.
Het licht wat soms kleiner is geworden.
Maar nooit gedoofd.

Woorden zijn gesproken,
en wijsheden ook.
Maar in je diepste zelf heb je deze nooit geloofd.
Omdat je begreep.
Omdat je zag.
Dat de werkelijke waarheid binnen in jezelf lag.

Jij die je eigen stem had gehoord.
Net zoals bij velen door anderen verstoord.

Overstemd.

Overschreeuwd door degene die het hardst kon zeggen
dat wat hij voor ogen had.

Voor jou.
Over jou.
Zonder jou.

Maar nu,
kijkend door je eigen ogen.
Luisterend door je eigen gehoor.
Voel je je stem.

Dat wat je eigenlijk nooit verloor.
Misschien op de achtergrond.
Wellicht niet in geheel te zien.
Desalniettemin niet kwijt.

Niet weg.
Immer daar

Bij je zelf.
Totdat.

Je jezelf bij de hand kon nemen,
jezelf kon leiden naar die plek.

Daar waarvan je altijd hebt geweten.
Misschien niet omschreven in woorden.
Toch overduidelijk in je hart.

Want jij die duizend woorden spreekt,
duidelijk kan vertellen wat hij denkt.
Is nog niet zonneklaar in zijn gevoel.
Zo nu en dan door de hoeveelheid van emoties verzengd.

Vrees niet, ken geen gemis.
Heb geen angst.
Want een stem klinkt het langst
wanneer deze kwijt was.
Maar nu weer hervonden is.